

Sygn. akt II UK 699/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku S. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 14 czerwca 2016 r. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z 30 września 2015 r. zmieniającego decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z 13 września 2012 r. i przyznającego wnioskodawcy prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych poczynając od 1 września 2012 r.

Wyrok Sądu Apelacyjnego organ rentowy zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153,

poz. 1227 ze zm.) oraz § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43), poprzez przyjęcie, że wnioskodawca w spornym okresie zatrudnienia na stanowisku palacza wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A, stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia, dział XIV, pod poz. 1, tj. prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego.

Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazał na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a potrzeba ta, jego zdaniem, dotyczy problemu, czy przy rozstrzyganiu o tym, czy dana osoba wykonywała pracę w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A, stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., dział XIV, pod poz. 1, tj. prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego, należy uwzględnić stopień automatyzacji tych prac i przyjmować, iż ich pełna mechanizacja pozwala na uznanie, że są to prace niezautomatyzowane, a przez to pozwalające na przyjęcie ich za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach; czy też badanie poziomu automatyzacji prac wykazujące na pełną mechanizację prac palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego pozwala na uznanie, iż mamy do czynienia z takim stopniem automatyzacji tych prac (co najmniej w stopniu częściowym), który wykluczać będzie możliwość przyjęcia ich za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach. Skarżący wskazał, że poważne wątpliwości w powyższej kwestii daje analiza orzeczeń sądów apelacyjnych rozstrzygających w sprawach o niemal identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym, jaki został ustalony bezspornie w zaskarżonym wyroku - to jest w wyrokach: Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 25 czerwca 2015 r., III AUa 1385/14; Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 lutego 2015 r., III AUa 1401/14; Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 14 czerwca 2016 r., III AUa 1311/15, oraz wyrokach Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 8 kwietnia 2016 r., III AUa 2018/15, Sądu Apelacyjnego

w Krakowie z 22 lipca 2015 r., III AUa 1523/14, Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 15 września 2016 r., III AUa 698/2016.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczony wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia istnieniem potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów – a mianowicie regulacji prawnej zamieszonej pod poz. 1 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43).

Z orzecnictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przesłanki przedsądu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów) wynika, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na okoliczności wymienione w tym przepisie wymaga przede wszystkim tego, by potrzeba wykładni występowała w sprawie, a zatem pozostawała w związku z istniejącym w sprawie stanem faktycznym i prawnym, a dokonanie wykładni służyło właściwemu rozstrzygnięciu sprawy (por. postanowienie SN z 6 lutego 2014 r., I PK 246/13, LEX nr 1646083). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że powołanie się na występowanie w sprawie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości wymaga sformułowania określonych wątpliwości i wykazania, że są one poważne (por. postanowienie SN z

13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43; postanowienie SN z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522; postanowienie SN z 26 kwietnia 2010 r., I PK 26/10, niepubl.). Jednocześnie wskazuje się, że nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. cytowane wyżej postanowienie SN z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08; a także postanowienie SN z 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnia powyższych warunków. Po pierwsze, należy zauważyć, że skarżący wątpliwości dotyczące wykładni poz. 1 działu XIV wykazu A ww. rozporządzenia wiąże z okolicznością pełnej mechanizacji prac palaczy i rusztowych kotłów parowych. Tymczasem z ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku wynika, że czynności wykonywane przez wnioskodawcę zatrudnionego na stanowisku palacza kotłowego oraz palacza brygadzysty obejmowały ręczną obsługę kotła. Sąd w tej sprawie ustalił także, iż obsługiwane przez wnioskodawcę kotły były niezautomatyzowane. Tym samym, w tej sprawie Sąd Apelacyjny nie stwierdził pełnej mechanizacji prac wykonywanych przez wnioskodawcę. Po drugie, wskazany przez skarżącego przepis prawny w zakresie formułowanych przez niego wątpliwości stanowił już przedmiot rozważań Sądu Najwyższego. W wyroku z 6 grudnia 2016 r., II UK 451/15 (LEX nr 2200602), Sąd Najwyższy dokonując wykładni poz. 1 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do ww. rozporządzenia, stwierdził, że jeżeli działanie kotła typu przemysłowego parowego lub wodnego jest w pełni zautomatyzowane, to nie powinno być już przy nim prac nie zautomatyzowanych palacza; podkreślając dalej, że kocioł typu przemysłowego w pełni zautomatyzowany to urządzenie działające po uruchomieniu samoczynnie aż do zatrzymania – wówczas praca pracownika dozoru takiego urządzenia polega tylko na kontroli jego działania lub sprawdzaniu pracy i zachowaniu parametrów (wskaźników). Uwzględniając powyższe stanowisko Sądu Najwyższego, również z tej przyczyny sformułowane przez skarżącego wątpliwości nie uzasadniają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na okoliczności wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c., a także § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804 ze zm.), a także art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

aw